

[Contactar amb El Punt - Pobles i Ciutats](#)

Continguts generals: ▾ Continguts d'edicions:

[Qui som?](#) - [El Club del subscriptor](#) - [Les 24 hores d'El Punt](#) - [Publicitat](#) - [Borsa de treball](#) | [El Punt](#) | [VilaWeb](#) |

dilluns, 27 d'agost de :

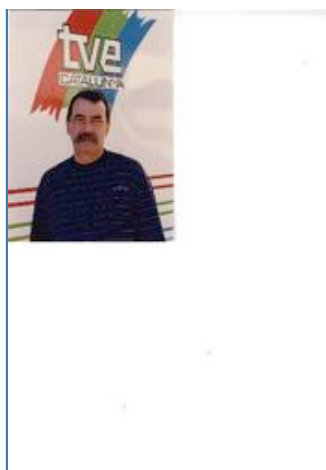
> L'home dels mil oficis

Va ser el presentador del miniespai dedicat a descobrir rutes per Catalunya en el programa de TVE «Teledues», des del 1987 fins al 1992, i va recórrer el Principat amb tren i amb globus

Pep Quintana. on eren / on són

TERESA MÁRQUEZ.

A Pep Quintana li agrada definir-se com a «tastaolletes», i el cert és que la trajectòria professional d'aquest arenenc li dona la raó. Entre moltes altres coses, ha estat propietari d'un celler, ha carregat de llibres una camioneta per fer de biblioteca mòbil pels pobles del Pirineu, ha fet i fa d'articulista punyent en diversos mitjans escrits, ha col·laborat com a tertulià a Catalunya Ràdio i Catalunya Cultura, ha fet de la gastronomia el seu particular temple cultural, és un guia expert en els països del nord d'Àfrica i ha escrit un gran nombre de llibres, especialment del Marroc, on confessa que ha anat més de cent vegades. Entusiasta de la vida i l'obra de Salvador Espriu, fa anys que es dedica a guiar grups pel poble on va viure i on va ser enterrat el poeta. Quan intento localitzar-lo per fer aquest reportatge, me'l trobo al Marroc –on havia de ser, ni no?-. De l'altre costat del fil telefònic m'arriba la veu rovellada i amable de sempre. «Van ser uns anys molt divertits, perquè em permetien fer el que m'agrada més en aquesta vida, que és viatjar», explica recordant el pas per l'espai de *Teledues* a TVE Catalunya, i hi afegeix: «Anava com en Pujol, descobrint rutes atractives pel territori català i fent-me amb gent de tota mena.» Aquest precursor del *De vacances* de Mònica Huguet, reconeix: «En un principi, m'hi vaig posar per un parell de programes, i vaig acabar quedant-m'hi sis anys.» Fa memòria d'un munt d'anècdotes, alguna de les quals, amb ensurt incorporat, com ara una que va protagonitzar el 1991. «Estàvem enregistrant un reportatge des d'un globus aerostàtic i vam tenir un accident que em va obligar a fer llit a l'hospital d'Igualada per lesions a l'esquena durant una setmana i a mirar-me aquest mitjà de transport amb uns altres ulls», ironitza. Sis anys després de l'experiència a la televisió, Pep Quintana va decidir que necessitava un canvi. «La feina m'omplia, és cert, però el 1992 va ser un any de transformacions en l'àmbit català, amb els Jocs Olímpics, i jo no podia ser menys», apunta. Es va agafar un any sabàtic. «Amb una certa recança i enyorament, ho reconec, però va ser una decisió molt meditada», assegura.

Quan li pregunto si tornarà a fer televisió, fa una riallada. «Dona, potser sí, però sempre que es tracti d'un programa de viatges. Sóc una ànima lliure i no m'hi veig, tancat en un plató presentant un telenotícies», constata. De fet, de vida pública, no li'n falta, a Pep Quintana. És, com se sol dir, un habitual dels esdeveniments culturals i socials d'Arenys de Mar i una veu crítica dels polítics locals que sovint és escoltada. Amant de la bona vida i de la bona cuina, afirma que els viatges que organitza al nord d'Àfrica i en països de l'Orient Pròxim li agraden, però diu que també els fa per guanyar-se la vida. Una mena de barreja de la falla de la formiga i la cigala? Torna a riure. «Potser sí. Treballo a l'estiu perquè a l'hivern em pugui dedicar a escriure, a pensar, a llegir i a badar», enumera. Em confessa que té un nou projecte de llibre. «Vull editar un grapat de contes marroquins, perquè són una lectura excel·lent», defensa. Per què aquest amor pel Marroc? «Vaig descobrir el país amb divuit anys i em va enamorar. Em considero mig marroquí, mig moro. Aquella terra em té seduït perquè s'adiu molt amb la meua manera de pensar i de viure», comenta.

Insisteixo en el perquè d'aquesta passió. «En part, perquè allà s'hi viu molt bé. La seva filosofia es resumeix en una frase que et repeteixen constantment: qui té pressa, ja està un xic mort», apunta, i continua: «L'estrès que aquí ens persegueix allà encara no ha arribat, o com a mínim als pobles, perquè a les grans ciutats el fenomen de l'occidentalització ja els comença a contaminar.» Es talla la connexió de sobte. Torno a trucar-li i recupero el fil de la conversa. Li recordo que hem passat per sobre d'una altra de les seves passions: Salvador Espriu. «Vaig tenir la gran sort de conèixer-lo, sóc amic de bona part de la seva família i per mi és un honor recuperar els seus textos per apropar-los a la gent», comenta. Aprofito per recordar-li que vaig ser *víctima* d'un guiatge seu improvisat fa molts anys. En Pep em va voler mostrar el pati de la casa dels Espriu, al centre mateix d'Arenys de Mar. Vam pujar fins al terrat de l'edifici del davant, amb el permís d'una veïna eixerida, per tenir prou perspectiva, i allà, enmig dels filats i la roba estesa, em va dedicar un fragment de *Primera història d'Esther*, escrita i ambientada a Arenys de Mar. Com a colofó, un gest de cavaller: un petó a la mà.

el guia de sinera.

Quintana no ha trencat mai la relació amb TVE. El 2004 protagonitzava un reportatge al programa *Gran angular* centrat en la seva tasca com a guia del cementiri de Sinera, a Arenys de Mar.

Aquest és un servei de notícies creat pel diari [El Punt](#) i distribuït per [VilaWeb](#).
És prohibida la reproducció sense l'autorització expressa d'Hermes Comunicacions S.A.

